

Silent Tokyo

サイレント・トーキョー

ไซเลนต์ โตเกียว

ทาเคชิโกะ ฮาตะ เขียน เกรลิน ลิขิตวิทยาวุฒิ แปล

ไฮแลนด์ ไตเกียว
サイレント・トーキョー:
And so this is Xmas

ทาเคฮิโกะ ฮาตะ เขียน
เกวลิน ลิขิตวิทยาวุฒิ แปล

ไซเลนต์ โตเกียว

บทนำ

ฉันขอจดเรื่องราวที่เกิดขึ้นกับฉันในวันนี้ไว้เป็นบันทึก

วันนี้ วันที่ 22 ธันวาคม 2016 เป็นวันพฤหัสบดี

วันนี้ฉันรับยามเช้าเหมือนที่ทำอยู่เสมอ ตื่นนอนตอนเจ็ดโมงครึ่ง เปิดม่านในห้องนั่งเล่นให้แสงอาทิตย์ลอดเข้ามา ล้างหน้าแปรงฟันที่อ่างล้างหน้าเหมือนทุกครั้ง และเตรียมกาแฟร้อนกับขนมปังปิ้งในครัวแล้ว กินไปดูรายการข่าวในโทรทัศน์ไป

“ใกล้จะถึงคริสต์มาสแล้วนะครับ คิดถึงของขวัญสำหรับคนสำคัญของคุณแล้วหรือยังครับ”

พอได้ฟังสิ่งที่ผู้ประกาศข่าวพูดฉันก็ถูกคิดขึ้นมาว่า

(จริงด้วย วันนี้ไปซื้อของขวัญให้สามีดีกว่า)

และนั่นก็เป็นความผิดพลาดแรก

ฉันขึ้นรถไฟ JR สายยามาโนเอะมุ่งหน้าไปยังสถานีเอบิสู ที่จริงแล้วจะชื่อของนะไปไหนก็เหมือนกัน แต่ชินจูกับชิบะคนเยอะเกินไป แถมศูนย์การค้าก็ใหญ่เกินไปจนทำให้เหนื่อย ดังนั้นฉันจึงคิดว่าสำหรับการไปซื้อของคนเดียว ห้างอย่างมิตสึโกชิเอบิสู¹ ที่ขนาดไม่ใหญ่มากแต่มีสินค้าเพียบพร้อมและคนไม่พลุกพล่านน่าจะดี ที่นั่นฉันซื้อผ้าพันคอแคชเมียร์อุ่นๆ สีเทา หากตรวจสอบดูจะรู้ว่าสิ่งที่ฉันบันทึกไว้เป็นเรื่องจริง พนักงานขายเป็นผู้ชายยังหนุ่ม ตัวสูงและใส่แว่นกรอบดำ

หลังจากนั้น ฉันก็คิดขึ้นมาได้ว่า ไหนๆ มาถึงเอบิสูทั้งที่แวะดื่มชาสักหน่อยดีกว่า พอออกจากมิตสึโกชิมาแล้วก็เห็นร้านขนมปังที่มีคาเฟ่เปิดอยู่บริเวณลานกว้างตรงหน้า ฉันเข้าไปซื้อแซนด์วิชไข่กับกาแฟร้อนที่ร้านนั้น หากตรวจสอบดูก็คงรู้ว่านี่เป็นเรื่องจริงเช่นกัน ผู้คนภายในส่วนคาเฟ่ค่อนข้างหนาแน่น แต่ม้านั่งด้านนอกที่อยู่อีกฝั่งหนึ่งของกระจกไม่มีใครนั่งอยู่เลย ออกไปนั่งกินอาบแดดที่ม้านั่งนั้นแล้วค่อยกลับคงดีกว่านั่งในร้านที่แออัดแบบนี้ เพราะวันนี้อากาศดีจนแทบไม่รู้สึกร้อนด้วยซ้ำว่าหนาว ฉันคิดเช่นนั้น

และทางเลือกนั้นก็มีความผิดพลาดด้วยเช่นกัน

ฉันนั่งลงบนม้านั่ง วางกระเป๋าสะพายหูลดไว้ข้างๆ แล้วกินแซนด์วิชไข่ที่เพิ่งซื้อมา ใจกลางเอบิสูการ์เดนเพลส² มีต้นคริสต์มาสแก้วบาคาร์ราต์³ ขนาด

¹ มิตสึโกชิเอบิสู (Mitsukoshi Ebisu) สาขาหนึ่งของห้างสรรพสินค้า Isetan Mitsukoshi ซึ่งสาขานี้เพิ่งประกาศเมื่อต้นปี 2020 ว่าจะปิดทำการในวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2021

² เอบิสูการ์เดนเพลส (Yebisu Garden Place) ย่านช้อปปิ้งใหญ่แห่งหนึ่งในโตเกียวตั้งอยู่ในเขตชิบะ ประกอบด้วยลานกว้างและอาคารต่างๆ ซึ่งเป็นทั้งอาคารสำนักงาน ห้างสรรพสินค้า ภัตตาคาร อาคารที่อยู่อาศัย และพิพิธภัณฑ์ เดิมทีเป็นพื้นที่ของโรงผลิตเบียร์ยี่ห้อ Yebisu

³ บาคาร์ราต์ (Baccarat) เครื่องแก้วเจียรไนชั้นสูงของฝรั่งเศสมีความเก่าแก่นับศตวรรษ ซึ่งคริสต์มาสเกือบทุกปีที่ Yebisu Garden Place จะมีการนำแซนด์เคอเลียร์ทำจากแก้วบาคาร์ราต์มาแขวนไว้เป็นส่วนหนึ่งของงานแสดงแสงสีช่วงหน้าหนาว

ใหญ่ยักษ์ตั้งประดับอยู่ รอบๆ มีคูร์กหนุ่มสาวและพ่อแม่เข็นรถเข็นเด็ก
ถ่ายรูปกันด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม ภาพนั้นชวนให้ฉันยิ้มตามและคิดว่าหลังจาก
กินแซนด์วิชหมดแล้วฉันจะไปถ่ายรูปที่หน้าต้นไม้ต้นสักรูปแล้วค่อย
กลับ ตอนที่กำลังคิดอยู่นั้นเอง จู่ๆ ก็มีใครบางคนมาหยุดยืนอยู่ตรงหน้าฉัน
เป็นผู้ชายคนหนึ่ง

“มานั่งตัวขึ้นก็ว่างอยู่แท้ๆ แต่ไม่รู้ทำไมเขาถึงมายืนอยู่ตรงหน้าฉัน
ฉันคิดสงสัยพลางหยิบกระเป๋าที่วางไว้ข้างตัวขึ้นมามองบนटक
เขาไม่ได้นั่งลง แต่กลับพูดว่า

“คุณป้า ใจเย็นๆ แล้วฟังนะครับ

“ที่จริงแล้วได้มานั่งตัวนี้มีอะไรเปิดอยู่ล่ะครับ”

“?”

ฉันไม่เข้าใจความหมายของคำพูดนั้นได้ในทันที

“ที่จริงแล้วได้มานั่งตัวนี้มีอะไรเปิดอยู่ล่ะครับ”

เขาพูดด้วยน้ำเสียงสงบเยือกเย็นเป็นที่สุดและนั่นยิ่งทำให้ฉันรู้สึก
หวาดกลัว ต้องออกห่างจากผู้ชายคนนี้ก่อน พอฉันคิดได้แบบนั้นและกำลัง
จะลุกขึ้น ทันใดนั้นฉันก็ถูกกดไหล่ให้นั่งลงอย่างแรง

“ไม่ได้ล่ะครับ ถ้าคุณลุกขึ้นมันจะระเบิด”

“ห๊ะ อะไรของเธอเนี่ย” ฉันถามด้วยน้ำเสียงเหวี่ยงๆ เพราะไม่เข้าใจ
ว่ากำลังเกิดอะไรขึ้นกันแน่

ผู้ชายคนนั้นใส่หมวกไหมพรมสีดำดิ่งลงมาจนต่ำจึงไม่ค่อยเห็น
สีหน้าของเขา เขาใส่เสื้อดาวน์แจ็กเก็ตสีดำกับกางเกงยีนส์ ฉันคิดว่าเขา
น่าจะใส่รองเท้าผ้าใบสีน้ำเงินเข้ม แต่รองเท้านี้ไม่ค่อยมั่นใจเท่าไร

เขาขยับนิ้วชี้ขึ้นจรดริมฝีปากส่งเสียง “ซู่...” หลังจากนั้นก็เอ่ยว่า

“ผมวางระเบิดไว้ได้มานั่งที่คุณกำลังนั่งอยู่ ถ้ามีน้ำหนักรมากกว่า

สามสิบปีโลกก็หมดตัวแล้ว มันจะอยู่ในสภาพพร้อมจะระเบิด แต่ถ้าหาก
น้ำหนักกลับไปน้อยกว่าสามสิบปีโลกก็มันจะระเบิดครับ”

“...เธอพูดถึงเรื่องอะไรนะ”

“ผมกำลังอธิบายอย่างละเอียดว่าตอนนี้คุณกำลังตกอยู่ใน
สถานการณ์แบบไหนครับ”

“อธิบายเนี่ยนะ...”

“คุณนั่งลงบนม้านั่งตัวนี้ไปแล้ว และถ้าคุณยืนขึ้นก็จะถูกระเบิดตาย
ครับ”

“อย่าพูดอะไรบ้าๆ นะ!”

“ขอโทษครับ แต่เป็นเรื่องจริง ถ้าคุณยังไม่อยากตาย จากนั้นกรุณา
ฟังที่ผมพูดและทำตามที่ผมบอก”

“!”

ทันทีที่ได้ยินคำว่า ‘ตาย’ ฉันก็กลัวจนหัวหด แม้ในสติสัมปชัญญะ
จะคิดว่ามันคงเป็นแค่เรื่องล้อเล่นไร้สาระแน่... แต่ฉันกลับขยับตัวไม่ได้เลย

“กรูณานั่งอยู่ตรงนั้นนะครับ อีกไม่นานจะมีคนมาที่นี่ เป็นสถาป
การรายการชื่อ ‘นิวส์ ดอกเตอร์’ รู้จักไหมครับ รายการข่าวชื่อดังของสถานี
โทรทัศน์ช่องเคเอ็กซ์ที่ออนแอร์ตั้งแต่จันทร์ถึงศุกร์ สถาปการรายการนั้น
จะมาครับ แต่ผมไม่รู้เหมือนกันว่าจะมาที่คน”

“...”

“พอพวกเขามาถึง ก่อนอื่นให้พวกเขาคนหนึ่งมานั่งข้างคุณ ทำ
อย่างนั้นแล้วคุณก็จะลุกขึ้นได้ครับ จากนั้นคุณก็อธิบายแบบเดียวกับที่ผม
อธิบายให้เขาฟัง พวกเขาจะได้ไม่ถูกระเบิดตายไปง่ายๆ”

“...”

“ที่พูดมาจนถึงตอนนี้ เข้าใจไหมครับ”

“...”

เขาถามด้วยน้ำเสียงสุภาพอย่างยิ่ง แต่ฉันกลัวมากจนพูดอะไร

ไม่ออก จึงได้แต่พยักหน้าขึ้นลงสองครั้ง

“หลังจากอธิบายทุกอย่างจบแล้ว กรุณายกข้อคำถามของผมให้
พวกเขาได้ด้วย”

แล้วชายคนนั้นก็ยื่นหน้าเข้ามาใกล้หูของฉันแล้วกระซิบเบาๆ

“นี่คือสงคราม”

บทที่ 1

1

รปหงิ กลางคีน

ชั้นยี่สิบสี่ของตึกขายสินค้าแฟชั่นระฟ้า จากหน้าต่างกระจกนิรภัย
ขนาดยักษ์ที่รายล้อมรอบร้านนี้ จะมองเห็นทิวทัศน์ยามค่ำคืนสุดพิเศษของ
โตเกียวทาวเวอร์และเขตพัฒนาใหม่ของชิโอโดเมะ⁴ ได้กว้างไกลสุดลูกหูลูกตา
ที่นี่คือภัตตาคารขนาดเล็กชื่อ ‘KIRAKU’
วันนั้น อาซาฮินะ จิน กำลังมัดข้าวมัดกระเทียมอยู่ในครัว
แล้วหัวหน้าพ่อครัวก็เดินเข้ามาใกล้และกระซิบข้างหู
“หน้าร้านยุ่งมากเลย อันนี้เดี๋ยวฉันจัดการเอง ตอนนี้นายไปดูแลเรื่อง
คิดเงินที”

“เข้าใจแล้วครับ”

---

⁴ ย่านชิโอโดเมะ - ย่านธุรกิจสำคัญแห่งหนึ่งในกรุงโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น

เขาเช็ดมือทั้งสองข้างกับผ้ากันเปื้อนชาวสะอาดที่เพิ่งได้กลับมาจากร้านซักรีดวันนี้ แล้วเดินออกจากครัว ตัดผ่านบริเวณภายในร้านตรงไปยังเคาน์เตอร์คิดเงินตรงทางเข้าออก

หน้าเครื่องคิดเงินมีลูกค้ำรออยู่ก่อนแล้ว

เป็นชาวตะวันตก ตัวสูงใหญ่มีกล้ามเนื้อกำยำ

กล้ามเนื้ออกหนาและใหญ่เป็นมัดเห็นชัดจนแม้มองจากนอกเสื้อยืดท่อนแขนก็แฉกแฉกใหญ่ราวกับท่อนซุง กล้ามเนื้อหน้าท้องอาจมองไม่เห็นแต่คงเป็นซิกแพกแน่ๆ ผมสีน้ำตาลอ่อนตัดสั้น สร้อยสีเงินขุ่นห้อยอยู่บนลำคอลำสันที่ผ่านการออกกำลังกายมาอย่างดี

ทหารสินะ...

มองเพียงแวบเดียวก็รู้

“ขอโทษที่ทำให้รอนานครับ” จินเข้าประจำเครื่องคิดเงินแล้วดูบิล “สองหมื่นแปดพันเยนครับ”

แต่ชายคนนั้นนิ่ง ไม่หยิบกระเป๋าสตางค์ออกมา เขาแค่ยืนอยู่ตรงหน้า จินอย่างนั้น

“?”

จินเงยหน้าขึ้นมอง จึงเห็นว่าผู้ชายคนนั้นจ้องมองจินอยู่แล้ว แนนอนว่าทั้งสองสบตากัน วินาทีที่สบตาเขาจินก็เข้าใจทุกอย่าง เขารู้ อีกฝ่ายล่วงรู้ความลับของเขาหมดแล้ว

“วันนี้เป็นค่าคืนที่ Lucky มากเลยนะ ไม่คิดเลยว่าจะได้พบกันที่ Tokyo แบบนี้” ชายคนนั้นเอ่ยด้วยภาษาญี่ปุ่นอย่างคล่องแคล่ว

เขาเอ่ยต่อว่า “คิดจะช้อนตัวแบบนี้มันง่ายไป ฉันเห็นแล้วรู้ทันทีเลย” แล้วยิ้มน้อยๆ

จินนิ่งไม่ขยับ ไม่พูดอะไรได้แต่สับสนอยู่ในใจ เมื่อเห็นดังนั้นชายคนนั้นจึงหยิบนามบัตรของร้านที่วางอยู่ข้างเครื่องคิดเงินขึ้นมาหนึ่งใบ เขียนเบอร์โทรศัพท์ลงบนบัตรนั้นด้วยปากกาลูกกลิ้งราคาถูกที่ก๊อปปี้มา

เคาน์เตอร์ จากนั้นก็เอามันยัดใส่ในกระเป๋าผ้ากันเปื้อนของจีนแรงๆ

“ร้านเลิกแล้วโทร.มานะ”

“...”

“ถ้าไม่โทร.มา ฉันจะมาที่ร้านนี้อีก นั่นคงทำให้นายลำบากไม่ใช่ไร้ง”

กินซ่า กลางคืน

วันนั้น อินนามิ อายาโนะ เข้าร่วมปาร์ตี้จับคู่กับหนุ่มๆ วงการไอทีอยู่ที่ร้านอาหารนานาชาติแห่งหนึ่งที่กินซ่าชูโอโดริ⁵ เธอไม่ค่อยถนัดการมาดื่มกินในลักษณะที่เป็นการปาร์ตี้จับคู่กัน แต่ถูกทาคานาชิ มานามิ เพื่อนของเธอดึงดันพามาและให้เธอนั่งตรงที่นั่งริมสุดของโต๊ะสี่เหลี่ยมผืนผ้ายาวฝั่งละห้าที่นั่ง หนึ่งในกลุ่มผู้ชายมาสายมากทำให้ที่นั่งตรงหน้าของอายาโนะยังว่างอยู่ อายาโนะรินเปียร์ดื่มเองและตักอาหารกินอย่างไม่เกรงใจ ตั้งใจว่าถ้าอิมแล้วจะขอกลับก่อน เรื่องที่พวกผู้ชายคุยกันก็น่าเบื่อและเธอก็ไม่ได้อยากมีแฟนขนาดนั้น คริสต์มาสที่ไม่มีแฟนไม่เห็นจะเป็นอะไรเลย

เริ่มปาร์ตี้จับคู่มาได้ประมาณหนึ่งชั่วโมงเธอก็คิดว่าเป็นจังหวะเหมาะที่จะกลับแล้ว แต่ขณะที่เอื้อมมือลงไปจะหยิบกระเป๋าได้ไต่ะนั่นเอง ผู้ชายคนที่ห้าซึ่งมาสายที่สุดก็มาถึง เขารูปร่างผอม สูง ผิวขาวสะอาด ดวงตาเฉียบคม ในขณะที่ผู้ชายคนอื่นๆ ทั้งหมดใส่ชุดสูทแต่เขากลับแต่งตัวด้วยเสื้อยืดสีขาว ตัวยาวย้วยๆ ไม่เป็นทรง กางเกงยีนส์เปื้อนรอยน้ำมันและรองเท้าผ้าใบสะดุดตาเปื้อนฝุ่นจนเห็นชัด

“สุนางะครับ ขอโทษด้วยที่มาสาย”

สุนางะ โมโตกิ ผู้ชายคนนี้เป็นคนที่น่าสนใจที่สุดในปาร์ตี้จับคู่วันนี้

⁵ กินซ่าชูโอโดริ (Ginza Chuoh-Dori) ถนนสายหลักทอดผ่านกลางพื้นที่ย่านกินซ่า เรียงรายไปด้วยห้างสรรพสินค้า ร้านสินค้าแบรนด์เนม ร้านอาหาร และคาเฟ่ สุดสัปดาห์มักปิดถนนเป็นถนนคนเดิน

เลย์นะ มานามิบอกครั้งแล้วครั้งเล่าก่อนมาถึงที่นี่ เขาคือผู้ชายที่ขึ้นปกนิตยสารรายสัปดาห์ ‘have one’s day’ ซึ่งวางแผนเมื่อเดือนก่อน คนที่ได้ขึ้นปกนิตยสารฉบับนี้คือตัวแทนคนรุ่นใหม่ที่มีชื่อเสียงในวงการต่างๆ กับเรื่องแค่นั้นอายาโนะก็รู้อยู่แล้ว สุนางะ โมโตกิ อายุสามสิบเท่ากับอายาโนะ เขาบริหารงานบริษัทพัฒนาแอปพลิเคชันสำหรับสมาร์ตโฟนของตัวเอง และลือกันว่าเขามีทรัพย์สินส่วนตัวมากกว่าหนึ่งพันล้านเยน

สุนางะทิ้งตัวลงบนที่นั่งตรงหน้าอายาโนะ

อายาโนะไม่มีอย่างอื่นให้มองจึงนั่งสังเกตสุนางะ เธอมองไม่ออกว่าเขาดูเหมือนคนร่ำรวย แต่ดูท่าทางเป็นคนฉลาด หน้าตาได้รูปดูน่ารัก แต่ท่าทางเป็นคนเย็นชา ถึงจะไร้เหตุผลอ้างอิงก็เถอะ

ผู้ชายคนที่รับหน้าที่จัดงานเริ่มพูดถึงการได้ขึ้นปกนิตยสารของสุนางะอย่างโอ้อวดราวกับเป็นเรื่องของตัวเอง

“สุดยอดไปเลย์นะ ขึ้นปกนิตยสารเนี่ย ต่อให้ฉันพยายามร้อยปีก็เป็นไปไม่ได้!” เขาเอ่ยอย่างเกินจริงพร้อมโบกสองมือไปมา

“ไม่ได้มีแต่เรื่องดีๆ หรือกันนะ” สุนางะตอบด้วยสีหน้าเบื่อหน่าย

“เหวอ เป็นคนดังแล้วรู้สึกดีไม่ใช่หรือไง”

“ไม่เหวอ อย่างแรกคือมีชื่อเสียงอะไรก็ไม่รู้ส่งมาเยอะมาก ถูกชมแบบไม่มีเหตุผลและถูกว่าร้ายแบบไม่มีเหตุผลด้วย จะอย่างไรฉันก็ไม่เข้าใจเลยสักอย่าง แล้วก็มีเพื่อนร่วมชั้นที่จำไม่ได้ว่าเคยคุยกันติดต่อมาหา คนที่จำหน้าไม่ได้บอกว่าเจอกันที่ปาร์ตี้โน่นนี่ก็ติดต่อมา แต่พอบอกว่าเป็นแบบนี้มันเครียด คนส่วนมากก็จะเอาไปพูดอีกว่าฉันเป็นคนแปลก เหมือนเป็นโรคที่มาพร้อมกับความสบายเลย”

เข้าใจแล้ว เป็นอย่างนี้เอง

“พอเจอเรื่องแบบนี้ฉันเลยนึกถึงคำพูดของสตีเวน คิง^๖ขึ้นมาที่ไว้ใช้จัดการกับอารมณ์โกรธ ‘ผู้ชนะในการแข่งขันปารีคือคนที่มือเปื้อนน้อย

^๖ สตีเวน คิง (Stephen King) นักเขียนนิยายสยองขวัญชื่อดัง ชาวอเมริกัน

ที่สุด' แทนที่จะมัวโยนความเลวร้ายให้คนอื่น คนที่มีศักดิ์ศรีจะไม่ทำให้มือตัวเองต้องแปดเปื้อนเรื่องไร้สาระอย่างนั้นหรอก เพราะมันเดี๋ยวนี้ฉันเลยตั้งใจใช้ความเครียดพวกนั้นมาเปลี่ยนเป็นความคิดในแง่บวก เช่น มันคงไม่มีวิธีคำนวณตามหลักเหตุผลด้วยสูตรทางคณิตศาสตร์ว่าตัวเองปกติดี แต่อีกฝ่ายผิดปกติหรือตัวเองผิดปกติแล้วอีกฝ่ายปกติ"

"ห๊ะ อะไรวะ"

"ฉันว่าถ้าทำให้มันเป็นสูตรทางคณิตศาสตร์ได้คงเอามาประยุกต์ใช้ให้มีประโยชน์กับโลกใบนี้ได้หลากหลายนะ เช่น ถ้าตอนนี้มีคนที่มีทำพิรุณอาศัยอยู่ในแมนชั่นเดียวกัน..."

"ทำที่พิรุณ?"

"ใช่ แต่มีพิรุณยังไงเนี่ยมันอธิบายได้ยากใช่ไหมล่ะ เพราะมันเป็นเรื่องของสัมผัสที่หกไงล่ะ ถ้าจะไปแจ้งนิติผู้ดูแลอาคารหรือตำรวจ ก็ต้องอธิบายได้อย่างเป็นรูปธรรม แต่ถ้าคำนวณตามหลักเหตุผลด้วยสูตรทางคณิตศาสตร์ได้ ความเครียดแบบนี้ก็จะหายไป เขาวัดค่าตัวเลขได้ 27 จึงปกติดี ส่วนเขาวัดค่าได้ 65 จึงค่อนข้างอันตรายอะไรแบบนี้"

ครูใหญ่หลังจากนั้น สุนางะก็พูดเรื่องคณิตศาสตร์ต่อไปเรื่อยๆ อายานะเข้าใจเนื้อหาที่เขาพูดไม่ถึงครึ่งแต่เธอก็รู้ว่าผู้ชายชื่อสุนางะคนนี้เป็นคนมีเอกลักษณ์ไม่เหมือนใคร เธอจึงลุ่มลึกความตั้งใจจะปลื้มตัวจากปาร์ตี้จับคู่นี้และคิดว่าอย่างน้อยอยู่ฟังเรื่องของเขาก็น่าจะจบร้านแรกก่อนก็ได้

เวลาน่าจะผ่านไปประมาณสิบนาที เสียงเตือนว่ามีอีเมลเข้าจากมือถือของสุนางะดังขึ้น เขาเหลือบมองหน้าจออย่างอารมณ์เสีย

"...โทษที่ รุระด่วน" สุนางะตัดบท

เขาลุกจากที่นั่งไปแล้วไม่ได้กลับมาที่ร้านอีก

อากาศซากะ กลางวัน

เดินสองนาที่จากสถานีรถไฟอากาศซากะจะพบอาคารสี่สิบชั้นซึ่งเป็นสำนักงานใหญ่ของสถานีโทรทัศน์เคเอ็ช ด้านในสุดของชั้นสามสิบเอ็ดของอาคารแห่งนี้มีห้องทำงานของสตาฟฟายการข่าว ‘นิวส์ ดอกเตอร์’ ที่คุรุสุ โคตะ ทำงานพาร์ทไทม์อยู่ ในห้องนั้นมีโต๊ะสแตนเลสสีเทาหกตัวหันหน้าเข้าหากัน มีเอกสารและข้อมูลสำหรับการถ่ายทำรายการวางซ้อนกันเป็นกองสูงอยู่บนโต๊ะแต่ละตัวจนแทบมองไม่เห็นหน้าคนที่นั่งอยู่โต๊ะฝั่งตรงข้าม นักศึกษามหาวิทยาลัยปีสี่คุรุสุ โคตะเข้ามาทำงานที่นี่เมื่อครึ่งปีก่อน โดยทำงานเบ็ดเตล็ดทั่วไป ทั้งจัดเตรียมข้าวกล่อง ขับรถ ทำความสะอาดห้องสตาฟ เลิร์ฟน้ำชา ผู้ช่วยออกกองถ่าย เขียนข้อความคร่าวๆ ที่ใช้แทรกในรายการ และงานอื่นๆ อีกมากมาย เป้าหมายก็เพื่อให้มีพนักงานในสถานีโทรทัศน์เคเอ็ชสักคนถูกใจเขาแล้วชวนว่า ‘มาเซ็นสัญญาเป็นพนักงานของเคเอ็ชใหม่’ ซึ่งตอนนี้สิ้นสุดช่วงรับสมัครงานตามปกติไปแล้ว โคตะจึงรู้สึกกดดันและถูกต้อนจนมุมพอสมควร

วันนั้นโคตะกำลังตั้งใจรวบรวมความคิดเห็นจากผู้ชมซึ่งส่งมาถึงรายการอยู่ที่มุมหนึ่งของห้องทำงานสตาฟ เป็นความคิดเห็นจากสฎิปพิเศษเรื่อง “โตเกียวกลายเป็นเป้าหมายของการก่อการร้ายจริงหรือ!” ที่ออกอากาศเมื่อวาน ซึ่งเป็นสฎิปที่แทรกเข้ามาอย่างกะทันหันเนื่องจากงานแถลงข่าวขอโทษเรื่องคบชู้ของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหนุ่มชื่อดังถูกเลื่อนออกไป

พิธีกรถามอยู่หลายครั้งว่า

“ประเทศญี่ปุ่นปลอดภัยจริงหรือครับ เราสบายใจได้ใช่ไหมครับ”

นักการเมืองที่เป็นแขกรับเชิญบอกย้ำหลายครั้งว่า

“เราเตรียมความพร้อมด้านการควบคุมจัดการวิกฤตอย่างเต็มที่” “หากเทียบกับประเทศอื่นแล้ว เรามีหลักฐานแน่ชัดว่าประเทศญี่ปุ่นปลอดภัยที่สุด”

ไม่มีข้อมูลอะไรใหม่ ตั้งแต่เข้าสู่รัฐบาลของนายกรัฐมนตรีคน
ปัจจุบัน จุดยืนของคนญี่ปุ่นก็ชัดเจน

จากมุมมองของกลุ่มก่อการร้าย คนญี่ปุ่นถือว่าเป็นศัตรู เป็นเป้าหมายของการก่อการร้ายและการลักพาตัวเสมอ

แต่เพราะประเทศญี่ปุ่นอยู่ห่างไกลจากพื้นที่ขัดแย้ง ดังนั้นตราใบ
ที่อยู่ภายในประเทศก็คงปลอดภัย

“พาร์ตไทม์! มาเน่หน่อย!” จู่ๆ ก็มีเสียงเรียกดังขึ้น คิตะ ยาสุโอะ
พนักงานประจำผู้ควบตำแหน่งผู้อำนวยการทั่วไปและโปรดิวเซอร์ซีเอ็นวีกลาง
ชั้นเพดานแล้วใช้นิ้วกลางนั้นกวักเรียก ให้เข้าไปหามาแต่ไกล

(หยาบคายไม่เปลี่ยนจริงๆ)

โคตะบิตไฟล์แล้ววิ่งไปหาคิตะ โดยทาคาซาวะ มาซายะ ผู้ช่วย
ผู้กำกับซึ่งเป็นรุ่นพี่ของเขาสองปีเตรียมพร้อมมรออยู่ข้างๆ คิตะแล้ว

“เมื่อก็มีโทรศัพท์เข้ามาที่รายการเราบอกว่าวางระเบิดไว้ที่เอมิสุ
การ์เดนเพลส”

“ห๊ะ ระเบิด?”

“ยังไงก็น่าจะเป็นการแกล้งป่วนเล่นๆ อยู่แล้วละ แต่ตอนนี้เราไม่มี
เรื่องอะไรจะเล่นแล้ว พนักงานทางแถวอย่างพวกนายสองคนนี่แหละถือ
กล้องไปที่ ถ้ามันแกล้งป่วนก็ให้มันทำไป ถ่ายหน้าตาโมโหของผู้เกี่ยวข้อง
มาที” คิตะเอ่ยด้วยสีหน้าหงุดหงิด

“อะ เข้าใจแล้วครับ”

ทาคาซาวะตอบด้วยสีหน้าอึดอัดและคิดว่าโคตะก็คงทำหน้าที่แบบ
เดียวกันอยู่ ถ้าเป็นข่าวปลอม (ซึ่งคิดว่าคงปลอมแน่ๆ อยู่แล้ว) ก็เป็นเรื่อง
เปล่าประโยชน์สิ้นดี แต่ถ้าเป็นไปได้ว่า (คิดว่าไม่มีทางที่จะเป็นอย่างนั้นไป
ได้หรอก ก็แค่คิดถึงความเป็นไปได้) มันเกิดเป็นข่าวจริงขึ้นมาชีวิตของตัวเอง
ก็เป็นอันตราย ไม่ว่าจะอย่างไรก็ไม่ใช่ว่าสิ่งที่ตึก

โคตะกับทาคาซาวะขึ้นรถไฟสายจีโยคะจากสถานีอากาศกะโปลง
ที่เมจิจินงูมาเอะ จากนั้นต่อ JR สายยามาโนเตะไปสถานีเอบิสุ ออกจาก
ทางออกทิศตะวันออก ใช้สกายวอล์กเดินต่อไปยังทางเข้าของเอบิสุการ์เดน
เพลส

“โทรศัพท์นั้นบอกว่าไหนะ ถ้าอยากถ่ายตำแหน่งที่ดีที่สุดให้มาที่ม้านั่งหน้าร้านขนมปัง... ไซรีเปล่า” ทาคาซาวะทวนซ้ำอย่างไม่สบอารมณ์

“ครับ ม้านั่งตัวตรงกลางจากที่เรียงอยู่สามตัว”

โคตะพูดกับหลังของทาคาซาวะที่กำลังเดินเร็วๆ

“แกลังป่วนอะไรไร้สาระ” ทาคาซาวะเอ่ยโกรธๆ

“อืม นั่นสิครับ”

“มันอาจแอบถ่ายพวกเรายู่อีกเลย ตรงไหนสักที แล้วเอาไปลงใน
ยูทูบตั้งชื่อว่า เจอสตาฟโงๆ จากรายการ ‘นิวส์ ดอกเตอร์’ ก็ได้”

“งั้นคงไม่ดีนะครับ”

โคตะกับทาคาซาวะคุยกันไปพลางก็เดินเข้าไปยังพื้นที่ด้านหน้า
การ์เดนเพลส แม้จะเป็นวันธรรมดาช่วงเวลากึ่งกลางวัน แต่ลานกว้าง
ตรงกลางกลับแออัดคับคั่ง ผิงขวาเป็นโรงเบียร์ ผิงซ้ายเป็นร้านเบเกอรี่มี
คาเฟ่ บริเวณร้านเบเกอรี่มีม้านั่งทำจากไม้วางอยู่หลายตัว

“ตรงนั้นหรอ” ทาคาซาวะหยุดยืนชี้ไปทางม้านั่ง

“อืม ใช่ครับ”

ที่ม้านั่งมีคนนั่งอยู่ก่อนแล้ว เธอเป็นผู้หญิงดูแล้วอายุประมาณสี่
สิบกว่าบนตักมีถุงกระดาษของห้างมิตสึโกชิสามใบและกระเป๋าทรงหูลูด
สีดำวางอยู่ โคตะล้วงมือถือในกระเป๋ากางเกงยื่นส้อมออกมาดูเวลา บ่ายสาม
โมงห้านาที อีกยี่สิบห้านาทีจะถึงเวลาที่เตือนว่าจะระเบิด

“ยังงี้ก็แค่การแกลังกันเท่านั้นละนะ” ทาคาซาวะบ่นอีกครั้งแล้ว
ตรงไปยังม้านั่งตัวข้างๆ ที่ผู้หญิงคนนั้นนั่ง “ไม่ต้องเป็นม้านั่งตัวตรงกลาง
ก็ได้มั้ง นี่ เดี่ยวขากลับแวะกินราเม็งแล้วค่อยกลับกันเหอะ หน้าสถานี

เอบิสุมีร้านราเมงอร่อยอยู่นะ แบบมันๆ ขึ้นๆ เลย”

“ดีครับ!” โคตะตอบรับคำชวนของทาคาซาวะอย่างดีใจจริงๆ แล้วเขาไม่ได้หิว แถมยังชอบราเมงรสเบาไม่มันจัด แต่แน่นอนว่าเขาไม่ได้พูดออกไป ทาคาซาวะต่างกับโคตะ เขาเป็นพนักงานประจำของช่องเคเอ็กซ์ เมื่อมองการณ์ไกลดูแล้ว การทำตัวให้เขาเอ็นดูย่อมเป็นผลดีมากกว่า

ทั้งสองคนเดินผ่านผู้หญิงที่นั่งอยู่ก่อนเพื่อไปนั่งที่ม้านั่งทางด้านซ้าย ตอนนั้นเอง จู่ๆ ผู้หญิงที่นั่งอยู่ก่อนก็ทักขึ้น

“กรุณามานั่งที่ม้านั่งตัวนี้ทีค่ะ”

“เฮอะ”

“ถือกล้องอยู่แบบนั้นแสดงว่าคุณเป็นสตาฟจากรายการ ‘นิวส์ดอกเตอร์’ ใช่ไหมคะ งั้นช่วยมานั่งที่ม้านั่งตัวนี้ที”

“...”

โคตะกับทาคาซาวะมองหน้ากัน ถึงจะเป็นการกลั่นแกล้ง แต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก็มีผิดไปจากที่คาดไว้ตอนแรก โคตะมองผู้หญิงคนนั้นอีกครั้ง เธอเป็นผู้หญิงตัวเล็ก ใส่เสื้อโค้ตตัวยาวสีดำ รองเท้าบู๊ตสีน้ำตาล ปลายผมยาวประปราดัดลอนอ่อนๆ อาจเป็นคุณนายไฮโซที่อาศัยอยู่แถวนี้ เสียงของเธอสั้นเล็กน้อย

ทาคาซาวะทิ้งตัวแรงๆ ลงนั่งข้างเธอ

“ป่า ป่าคือคนที่โทร.มาหาเราหรอ” เขาพูดด้วยท่าทีหยาบคาย แต่ทันทีที่ทาคาซาวะนั่งลงผู้หญิงคนนั้นก็ลุกขึ้นยืนรวากับเตียงกระโดดออกมาทิ้งระยะห่างจากม้านั่งไปหลายเมตร

“?”

ทั้งทาคาซาวะและโคตะมองสีหน้าซีดเขียวของผู้หญิงคนนั้นอย่างลับสน

“ฟังสิ่งที่ฉันจะพูดให้ดีๆ” ผู้หญิงคนนั้นเริ่มพูดเบาๆ เหมือนเสียงกระซิบกับทาคาซาวะ “เธอห้ามลุกจากตรงนั้นเด็ดขาด ห้ามเด็ดขาดเลยนะ”

“ห๊ะ”

“ระเบิดถูกวางไว้ข้างใต้ม้านั่งนั่น มันจะพร้อมทำงานถ้ามีน้ำหนักทับมากกว่าสามสิบกิโลกรัม และจะระเบิดถ้ามีน้ำหนักต่ำกว่าสามสิบกิโลกรัม”

“!”

ทาคะซาวะหน้าถอดสี เขาพยายามจะลุกขึ้นแต่ถูกกดดันด้วยบรรยากาศบีบคั้นจากคำพูดของเธอจึงต้องนั่งอยู่อย่างนั้น

จากนั้นเธอก็หันมาทางโคตะแล้วเอ่ย

“เธอ ยื่นมือออกมาสิ”

“ผม?”

“ใช่แล้ว เธอนั่นแหละ”

จู่ๆ มีผู้หญิงที่ดูไม่น่าไว้วางใจบอกให้ยื่นมือออกไปแบบนี้ โคตะจึงลังเล แล้วผู้หญิงคนนั้นก็ตะโกนเสียงดังจนเขาตกใจ

“เร็วสิ!”

เขาเห็นจากทางตาวาคนที่เดินผ่านมาหลายคนหันมามอง วินาทีต่อมาเธอก็พุ่งเข้าประชิดตัวโคตะแล้วจับแขนขวาของเขาไว้ รูดแขนเสื้อตัวนั้น แจ็กเก็ตของเขาขึ้นประมาดสิบเซนติเมตรอย่างรวดเร็วแล้วใส่नाफिका ข้อมือสีดำที่ข้อมือของโคตะเสียงดังกริกเหมือนนกยูงแจ่มเื่อ

“?”

โคตะมองนาฟิกา มันเป็นนาฟิกาดีไซน์ที่เรียบร้อยๆ ที่บอกแต่เวลา

“อะไรกันครับเนี่ย...”

โคตะมองไปที่นาฟิกาสลับกับผู้หญิงคนนั้น เธอยื่นแขนขวาของตัวเองให้โคตะดู มันมีนาฟิกาข้อมือดีไซน์สีดำเหมือนกันอยู่

“...ดูเหมือนว่านาฟิกานี้ก็เป็นระเบิดด้วย” เธอเอ่ยด้วยน้ำเสียงราวกระซิบอีกครั้ง

“ห๊ะ”

“นาฟิกาก็เป็นระเบิดเหมือนกัน ที่ได้ม้านั่งกับนาฟิกานี้ เป็นระเบิดทั้งคู่ เขาบอกว่าถ้าพยายามถอดนาฟิกาดูมันจะระเบิด”